

Oom Coyote en de Bisonpizza

Craig Strete

Weet je wat een coyote is? Nee?

Een coyote is een prairiewolf.

En heb je wel eens gehoord van een antilopodil? Of van de Gevreesde Spleetsik van het Wilde Westen-Woud? Nee?

Nou, Slim-Oog en Grijs-Oor, twee prairiewolfjes, wél. Maar die hebben dan ook een oom die fantastische verhalen kan vertellen! Het vervelende is alleen dat hij altijd zo vreselijk opschept over zijn eigen heldendaden . . .

Dus als ze echt niets beters te doen hebben gaan Slim-Oog en Grijs-Oor naar Oom Coyote voor een verhaal — hoewel het Grijs-Oor eigenlijk meer te doen is om het flesje Coyote Cola in Oom Coyote's ijskast.

Welk verhaal zal Oom Coyote zijn neefjes vandaag vertellen?

'Tja,' zei Oom Coyote en hij wreef nadenkend over zijn kin, 'tja, als ik jullie nou 's vertelde van mijn gevecht met de grootste woesteling van het Wilde Westen-Woud, de Gevreesde Slaap-Voet en de bisonpizza, die hij . . .'

'O, nee!' zei Grijs-Oor, die dat verhaal al vijftien keer gehoord had. 'Dan hadden we beter thuis teevee kunnen blijven kijken.'

Oom Coyote en de bisonpizza

Andere boeken van Craig Strete (voor grote mensen):

- *Als al het andere faalt kunnen we de zweep leggen over de ogen van het paard en hem laten huilen en slapen.* Verhalen
- *In Geronimo's doorkist.* Prozagedichten (Mandalareeks)

Craig Strete

Oom Coyote en de bisonpizza

vertaald door Jos Knipscheer met tekeningen van
Lennie Coumans

uitgeverij in de knipscheer b.v. haarlem

Eerste druk oktober 1978
Tweede oplage september 1980

Oorspronkelijke titel: Uncle Coyote and the Buffalopizza
Copyright © 1973, 1978 Craig Strete
Copyright Nederlandse vertaling © 1978 In de Knipscheer B.V.
Copyright illustraties © 1978 Lennie Coumans

ISBN 90 6265 024 4

HOOFDSTUK EEN

De lucht was stralend blauw en vol van vogelgefluit en gezoem van honingbijen. De twee jonge coyotes liepen het pad op naar de nog net niet in elkaar gezakte hut aan de rivier die daar stroomt.

Slim-Oog, die behoorlijk mollig was voor een coyote, ging voor, op de voet gevolgd door Grijs-Oor, die mager was en waarschijnlijk de meest tegen-draadse coyote die ooit geleefd heeft.

‘Is het geen prachtige dag?’ zei Slim-Oog, terwijl hij de zoete zomerlucht in zijn longen zoog.

‘Zeker,’ bromde Grijs-Oor. ‘Zolang je niet op een cactus trapt of een boom op je kop krijgt.’

Aan het eind van het pad bleven ze staan voor de oude hut. De buitenkant van de hut leek elk ogenblik naar binnen te zullen vallen. Overal zaten planken vastgespijkerd, en gaten waar de planken losgelaten hadden.

‘Oom Coyote wil ons vandaag vast wel een verhaaltje vertellen,’ zei Slim-Oog. ‘Hij zit vast al voor de deur te wachten tot we komen. Ik wed dat hij voor ons

allebei een flesje Coyote Cola klaar heeft staan.'

'Ik wed dat hij ligt te slapen met zijn mond open,' zei Grijs-Oor. 'Ik wed dat hij ligt te snurken als een motor van een raceauto.'

'Zo moet je niet praten over oom Coyote,' zei Slim-Oog met een frons. 'Je moet hem niet belachelijk maken.'

Slim-Oog duwde de schapehuid opzij die voor de opening van oom Coyote's huis hing. Het was donker binnen en er klonk een aanhoudend gezoem van achter uit de kamer. Het geluid nam toe en weer af. Het klonk een beetje als een raceauto die aankomt en voorbijschiet.

'Bent u daar, oom Coyote?' vroeg Slim-Oog, en met zijn ene poot schoof hij over de muur op zoek naar het lichtknopje. De buitenkant van de hut mocht dan op instorten staan, binnen had oom Coyote alle moderne snuffjes aangebracht. Hij was in Coyote Valley de eerste geweest die elektriciteit had!

'Bent u daar, oom Coyote?' vroeg Slim-Oog nog een keer, harder nu. Slim-Oog gaf een ruk. Zijn poot was bij het zoeken naar het lichtknopje klem geraakt in een van de gaten in de muur. Een plank viel van de muur toen hij zijn poot lostrok.

Het zoemgeluid van achter in de kamer hield aan.

'HE, OOM COYOTE!', riep Grijs-Oog, flink hard.

Er klonk een gil van schrik en daarna een luide plof, alsof iemand uit bed gevallen was.

'De Coyotejagers!' gilde oom Coyote. 'Ze komen me halen!'

Er was een harde dreun en toen weer een plof en oom Coyote zei een keer heel hard 'Au!' Er klonk gekraak en iets viel om en brak.

'Help! Help!' schreeuwde oom Coyote. 'Ik word vermoord!'

'Wij zijn het maar,' riep Slim-Oog. 'Ik en Grijs-Oor. We komen voor een verhaaltje.'

Oom Coyote struikelde in het donker over van alles en nog wat en hij maakte zo veel kabaal, dat hij Slim-Oog niet hoorde.

'Jullie krijgen me tóch niet te pakken!' krijste oom Coyote. 'Al blijf je vijftig jaar zoeken, jullie vinden me toch niet. Al zoeken jullie honderd jaar, je kan me . . .'

'Idioot!' bromde Grijs-Oor en hij deed het licht aan.

Een snoeples was van de tafel gevallen en gebroken, en de vloer lag bezaaid met coyotechocoladewafels. Stoelen lagen ondersteboven en het portret van bet-achter-over-grootvader Coyote was achter het fornuis gevallen.

Oom Coyote lag onder het bed met een boodschappenzak over zijn hoofd. Hij keek hen schaapachtig aan door een gat in de papieren zak.

'Ahum,' zei oom Coyote en snel trok hij de belachelijke zak van zijn hoofd. Oom Coyote bloosde van het puntje van zijn staart tot het puntje van zijn neus. 'Neefjes, ahum, fijn dat jullie . . . ahum, gekomen zijn.'

Oom Coyote kroop onder het bed vandaan en klopte het stof van zijn lijf. Hij probeerde net te doen alsof er niets gebeurd was.

‘Wat deed u daar onder het bed?’ vroeg Slim-Oog.

Oom Coyote stak zijn poten in zijn vest en probeerde er zo waardig mogelijk uit te zien. Maar hij bloosde nog steeds zo hevig, dat zelfs zijn bakkebaarden paars zagen.

‘Ik was, ja, hoe zat dat . . . ik was geloof ik op zoek naar . . . ja . . . naar mijn moccassins,’ zei oom Coyote. ‘Ja, precies! Ik was mijn moccassins aan het zoeken!’

‘Bedoelt u die met die uilen van kraaltjes er opgeborduurd?’ vroeg Grijs-Oor met een ondeugende blik op zijn gezicht.

‘Ja, hoe weet je dat?’ zei oom Coyote, en terwijl hij praatte deed hij of hij de hele kamer afzocht. ‘Ik weet dat ze hier ergens moeten zijn. Schoot me maar te binnen waar ik ze heb neergelegd . . .’

Slim-Oog keek omlaag, naar oom Coyote’s voeten. ‘Daar zijn ze,’ zei Slim-Oog.

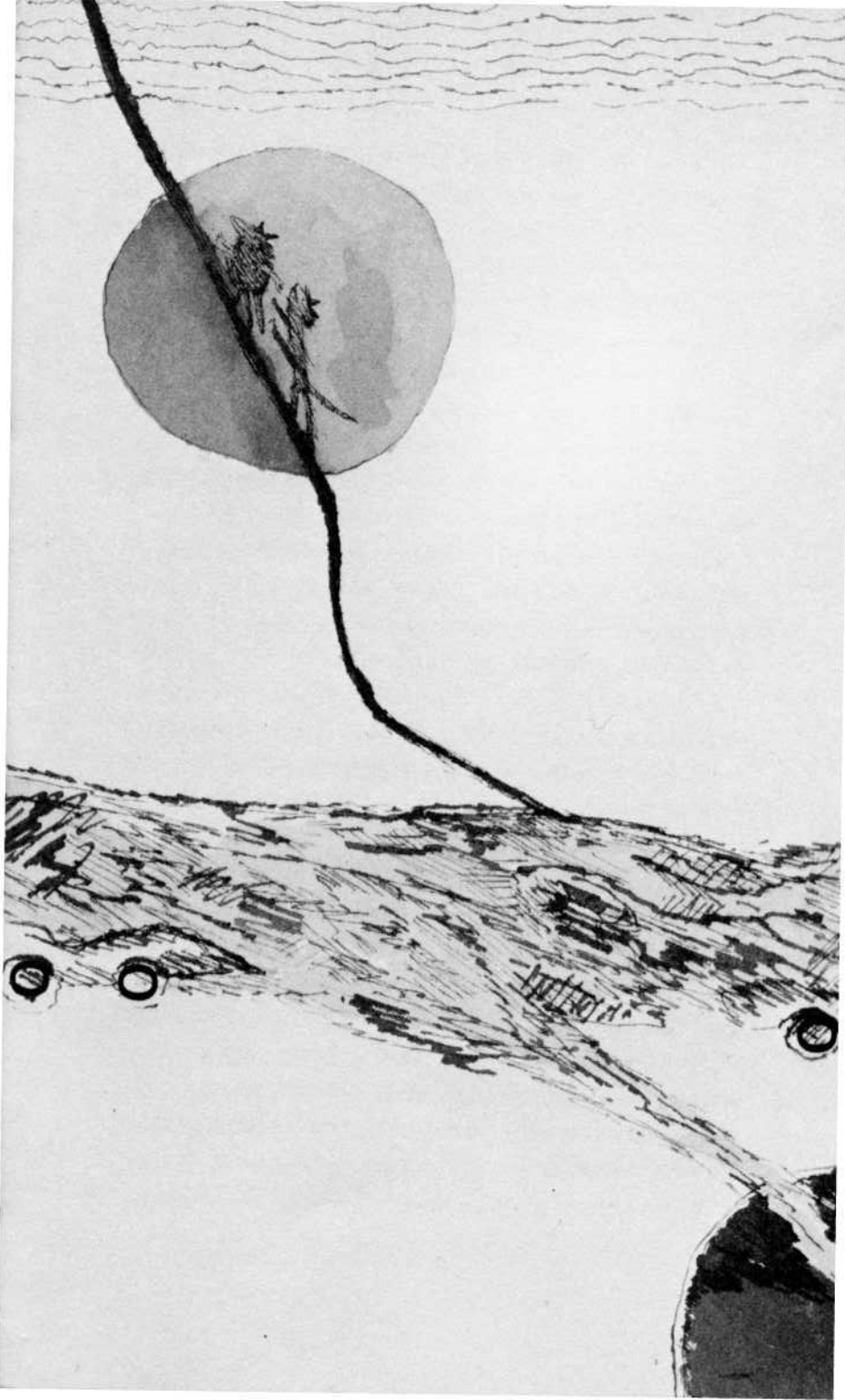
Oom Coyote keek naar zijn voeten en voor de tweede keer werd zijn gezicht helemaal rood.

Snel schakelde oom Coyote over op een ander onderwerp. ‘Waarom komen jullie eigenlijk de hele boel bij elkaar schreeuwen hier in mijn huis? Wat mankeert jullie?’

‘We probeerden u wakker te krijgen,’ legde Grijs-Oor uit.

‘Wie? Mij?’ zei oom Coyote verontwaardigd. ‘Ik ben een krijger! Ik slaap nooit! Alleen ouwe vrouwen slapen (oom Coyote moest even gapen voor hij de zin kon afmaken) overdag.’

‘We willen een verhaaltje horen,’ zei Slim-Oog.

‘O ja?’ zei Grijs-Oor, die meer aan een flesje ijskoude Coyote Cola dacht.

Slim-Oog gaf Grijs-Oor een schop tegen zijn schenen.

‘Au!’ zei Grijs-Oor en hij wreef over zijn schenen. Slim-Oog was zijn grote broer, daar viel niet aan te twijfelen. Hij keek naar oom Coyote en knikte instemmend. ‘O ja, we willen een verhaaltje horen. We kunnen bijna niet meer wachten.’ Hij keek zijn broer aan met een blik die betekende dat hij het hem nog wel eens betaald zou zetten, wacht maar.

‘Het is mij een grote eer een verhaal te mogen vertellen aan mijn liefste neefjes,’ zei oom Coyote gewichtig en hij zette trots zijn borst op. Het bovenste knoopje van zijn overhemd sprong eraf.

Oom Coyote fronste zijn wenkbrauwen en bedekte de plaats waar het knoopje ontbrak met zijn poot. Hij wees dat ze moesten gaan zitten op de bisonvacht voor de grote, stenen open haard.

‘Ik zal een vuur aanleggen om een sfeer te scheppen waarin een verhaal over daden het best tot zijn recht komt,’ zei oom Coyote en hij begon wat rond te poken met een oude nijptang..

‘O, nee!’ kreunde Grijs-Oor. De vorige keer dat oom Coyote een vuur had aangelegd vatte de bisonvacht vlam en had Grijs-Oor een gat gebrand in het zitvlak van zijn beste spijkerbroek.

‘Het is te warm voor een vuur,’ zei Slim-Oog snel. Hij mocht oom Coyote erg graag, maar als er een vuur aangelegd ging worden had hij al even weinig

vertrouwen in hem als Grijs-Oor.

'Onzin,' zei oom Coyote opgewekt. 'Wat is een verhaal als het niet verteld kan worden bij een vuur?' Hij legde een paar houtblokken in de open haard. Hij begon enige stapels oude exemplaren van het *Coyote Valley's Dagblad* te verfrommelen en onder de blokken te proppen. Niet lang daarna lag de hele open haard vol met oude kranten.

'Zie zo,' zei hij terwijl hij voldaan zijn poten afklopte. 'Nu is het in een wip gepiept.'

Oom Coyote haalde een doosje lucifers uit zijn vestzak en streek er een langs de zijkant van het doosje. De lucifer vatte vlam en oom Coyote bukte om het papier aan te steken.

Slim-Oog en Grijs-Oor schuifelden bij de open haard vandaan, zodra oom Coyote zijn rug naar hen had toegekeerd. Ze draaiden zich om en keken elkaar aan, en haalden toen hun schouders op.

Het papier vatte meteen vlam en weldra stond de open haard in lichterlaaie.

'Prima,' zei oom Coyote en hij draaide zich trots om. Daarbij kwam zijn staart iets te dicht bij het vuur. Oom Coyote gaf een gil en sprong bij het vuur vandaan.

Hij holde naar de tafel en stopte het puntje van zijn staart in een vaas met bloemen. 'Sjonge,' zei oom Coyote en hij bloosde weer over zijn hele lijf.

'Ik moet mijn staart wat beter in de gaten houden,' mompelde oom Coyote met zijn tanden op elkaar. Hij trok hem uit de bloemenvaas. Het water in de vaas

had de vonk gedoofd. Op het puntje zat alleen een schroeiplek.

‘Waar was ik gebleven,’ zei oom Coyote, terwijl hij zijn staart verborgen hield achter zijn rug. ‘O ja, een verhaal. Hij ging op zijn achterpoten zitten en dacht na.

Grijs-Oor staaarde naar het vuur. Rook begon de kamer in te drijven. De rook was dik en grijs en kwam in steeds grotere wolken de kamer in.

Grijs-Oor kreeg een flinke hap naar binnen en begon te hoesten.

Oom Coyote zat nog altijd nadenkend voor zich uit te kijken.

Grijs-Oor wachtte geduldig tot oom Coyote zou ontdekken dat de kamer zich langzaam maar zeker vulde met rook. Maar oom Coyote had het zo druk met nadenken, dat hij niet in de gaten had dat de kamer bezig was in één grote rookwolk te veranderen.

‘Is het de bedoeling dat er zo veel rook van afkomt?’ vroeg Slim-Oog ten slotte en hij begon te hoesten. Grijs-Oor hoestte ook en hun ogen traanden van de rook.

Oom Coyote wilde Slim-Oog net vertellen dat hij stil moest zijn omdat hij anders de stroom van zijn gedachten onderbrak, toen hij bemerkte dat hij zijn neef niet eens kon zien.

‘Krijg nou ‘t heen en weer!’ vloekte oom Coyote. ‘Ik ben vergeten de schoorsteen open te zetten!’ De rook drong in zijn neus en hij begon te hoesten. En zijn ogen begonnen ook te tranen.

Oom Coyote waadde door de rook heen en weer. Slim-Oog en Grijs-Oor kropen over de vloer, de deur uit.

‘Tijdelijk ongemak,’ hoorden ze oom Coyote zeggen. ‘Kuch, kuch. Ik heb het in een wip . . . kuch . . . verholpen,’ zei oom Coyote.

Slim-Oog en Grijs-Oor zaten voor de deur dankbaar de frisse lucht in te ademen.

Binnen in de kamer was het één en al rook.

‘Geen paniek. Ik moet alleen even . . . kuch . . . de . . . kuch.’

Er klonk een luide plof, een hysterische gil, en oom Coyote kwam in een wolk van rook naar buiten getuimeld, dwars door het raam aan de voorkant. Hij landde op zijn hoofd en kwam vervolgens in een perfecte salto, op zijn rug terecht.

Alle kracht trok uit hem weg en hij lag daar slap en futloos met een geruïte zakdoek zijn voorhoofd af te vegen.

‘Gunst!’ zei hij en hij snoot zijn neus in de zakdoek. Slim-Oog en Grijs-Oor zaten naar hem te kijken. Ze hadden behoorlijk de pest in.

‘Zal ik jullie niet liever morgen een verhaal vertellen?’ vroeg oom Coyote. ‘Dan zal het vuur wel uit zijn en kunnen we weer naar binnen.’ Als gewoonlijk maakte hij een geplaagde indruk.

‘Dat lijkt me beter, ja,’ zei Slim-Oog. Hij stond op en sloeg het stof van zijn staart. ‘Morgen is waarschijnlijk een geschiktere dag voor een verhaal.’

‘Ja,’ stemde Grijs-Oor in. ‘Als we op weg naar huis

tenminste niet op een cactus trappen of een boom op ons hoofd krijgen.'

Ze zwaaiden oom Coyote gedag en liepen het pad weer op.

Oom Coyote zwaaide terug, draaide zich om en keek door het raam naar binnen. Grommend zocht hij daarna een plekje onder de boom. Hij vouwde zijn staart tussen zijn poten en viel in slaap.

Het duurde tot de morgen voor alle rook was weggetrokken. Oom Coyote moest de hele nacht onder de boom in zijn voortuin slapen. Het was heel ongemakkelijk en hij wist zeker dat hij de volgende morgen wakker zou worden met een stijve nek, een blauwe rug en een knik in zijn staart van het slapen op de koude grond.

Hij had volkomen gelijk.

HOOFDSTUK TWEE

Oom Coyote had de scherven van de gebroken snoeples bij elkaar geraapt en de coyotechocoladewafels in de hoek van de kamer op een hoopje geveegd voor de veldmuizenfamilie die onder de vloer woonde. Hij had de stoelen weer overeind gezet. Ook had hij voorzichtig het portret van bet-achter-overgrootvader weer boven het fornuis aan de muur gehangen. Het was eigenlijk bet-achter-overgrootvaders eind-examenfoto.

Slim-Oog en Grijs-Oor zaten allebei in een stoel voor de open haard. De kamer rook nog behoorlijk naar rook en de muren waren bedekt met as en roet.

Oom Coyote trok drie flesjes Coyote Cola open, twee voor zijn neefjes en één voor hemzelf.

Oom Coyote zag er verkreukeld uit. Hij had een handdoek om zijn staart gebonden om de knik eruit te krijgen. Hij liep een beetje krom vanwege zijn pijnlijke rug en zijn hoofd stond een tikkeltje scheef vanwege zijn stijve nek.

‘Dank u,’ zeiden zijn neefjes. Daarna was het een

poosje stil en klonk er alleen geklok van Coyote Cola in coyote-kelen en genotvol gesmak van lippen.

‘Er gaat niets boven Coyote Cola,’ zei Slim-Oog met een zucht van tevredenheid. ‘Welk verhaal gaat u ons vandaag vertellen, oom Coyote?’

Oom Coyote ging midden in de kamer zitten, in kleermakerszit. Zijn kniegewrichten maakten daarbij een luid krakend geluid.

‘Heb ik jullie wel eens verteld van mijn strijd tegen die wrede en gemene Lekkerbek uit het Wilde Westen-Woud?’ vroeg oom Coyote.

‘Pas achttien keer,’ zei Grijs-Oor met een zucht.

‘En die keer dat ik het met mijn blote poten opnam tegen de viertienige Grimkat,’ stelde oom Coyote voor.

‘Dat hebben we pas tien keer gehoord,’ zei Grijs-Oor. ‘Waarom vertelt u ons niet ’s een nieuw verhaal?’

‘Tja,’ zei Oom Coyote en hij wreef nadenkend over zijn kin, ‘tja, als ik jullie nou ’s vertelde van mijn gevecht met de grootste woesteling van het Wilde Westen-Woud, de Gevreesde Spleetsik.’

‘O nee,’ zei Grijs-Oor, die dat verhaal al vijftien keer gehoord had, ‘dan hadden we beter thuis teeven kunnen blijven kijken.’

Zijn broer maakte een gebaar dat hij zijn mond moest houden. ‘Ja, dat is een mooi verhaal,’ stemde Slim-Oog in, zonder zich iets van zijn broer aan te trekken, ‘misschien wel een van uw beste. Maar weet u geen andere verhalen meer?’

‘Bedoel je soms dat dit niet goed genoeg is?’ schreeuwde oom Coyote, terwijl de haren op zijn kin

overeindschoten, zoals altijd als hij kwaad was.

‘O nee! Natuurlijk niet!’ zei Slim-Oog vlug. ‘Het is een prachtig verhaal! Schitterend! Ik zou het zalig vinden als u dat vertelde!’ Slim-Oog glimlachte zo gretig als hij maar kon.

Oom Coyote bloosde van genoegen toen hij Slim-Oog dat hoorde zeggen. Hij glunderde van oor tot oor.

‘Het is een van onze lievelingsverhalen,’ voegde Slim-Oog eraan toe. ‘Hè, Grijs-Oor?’

Grijs-Oor rolde met zijn ogen en deed hard zijn best om een hatelijke opmerking in te slikken, toen Slim-Oog hem met een elleboog in de rug stompde.

‘Au!’ zei Grijs-Oor, over zijn rug wrijvend. ‘Zeker,’ en hij keek zijn broer vuil aan. ‘Het is een van onze liefste verhalen.’

HOOFDSTUK DRIE

. . . tja, laat eens zien, waar zullen we beginnen. O ja, ik was toen nog maar 'n jong coyotebroekie. Mijn neef Slaap-Voet was spoorloos verdwenen tijdens de Grote Sneeuwstorm in de zomer van '58 en sommigen van ons jongelui . . .

'Hoe kan dat nou, een sneeuwstorm in de zomer?' kwam Grijs-oor ertussen. 'Het sneeuwt 's zomers nooit. Elke idioot weet dat het niet sneeuwt in de zomer. *Ik* weet zelfs dat het niet . . .'

'Zei ik soms dat het sneeuwde? Ik heb het woord sneeuw niet eens in de mond genomen!' brulde Oom Coyote, die er een gloeiende hekel aan had om in de rede gevallen te worden. Hij was behoorlijk kwaad.

'Maar . . .' probeerde Grijs-Oor, die niet meer wist hoe hij het had.

'Het was de befaamde Grote Miststorm van '58,' zei Oom Coyote en hij keek Grijs-Oor heel streng aan. Grijs-Oor wilde nog wat zeggen, maar toen hij die

streng blik van Oom Coyote zag besloot hij dat hij maar beter zijn mond kon houden.

... waar was ik, o ja, ik had het over de miststorm. De zwaarste miststorm die ik ooit heb meegemaakt. De mist kwam zo dik naar beneden, dat je de voorkant van je eigen paard niet eens kon zien. Hier en daar waren de mistbanken zo hoog opgewaaid, dat de mensen die er overheenliepen merkten dat ze over boomtoppen liepen.

Op zekere morgen had mijn tante haar zoon Slaap-Voet er al vroeg op uitgestuurd om een bisonpizza zonder ansjovis te gaan halen. Zijn moeder had een hekel aan ansjovis. Toen Slaap-Voet drie weken later nog niet terug was begonnen sommigen van ons te vrezen dat hij in moeilijkheden was geraakt. Zijn moeder maakte zich zorgen en liet een advertentie plaatsen in het *Coyote Valley's Dagblad*.

De advertentie luidde als volgt:

Mijn zoon, Slaap-Voet, is drie weken terug een bisonpizza zonder ansjovis gaan halen. Ik heb een hekel aan ansjovis. Tot op heden is hij niet teruggekeerd. Als iemand hem ziet, zeg hem dan dat hij last krijgt als de bisonpizza koud is als hij ermee thuiskomt.

De advertentie was getekend: Zijn hongerige moeder.

Er ging nog een week voorbij en nog steeds was

Slaap-Voet niet thuisgekomen met de bisonpizza. Zijn moeder was zestien pond afgevallen en ze had zo'n honger, dat ze aan de meubels was begonnen.

Er werd besloten dat een dapper iemand, ik natuurlijk, erop uit zou gaan om Slaap-Voet en de bisonpizza zonder ansjovis te redden.

Het was een mistige ochtend toen ik op Spikkel, mijn trouwe paard, aan de tocht begon. Spikkel en ik hadden samen heel wat avonturen beleefd en we hadden er altijd veel zin in om aan een nieuw te beginnen. De mist zwiepte in dondervlagen uit de hemel neer en kwam zo hard aan, dat ik zo nu en dan van de rug van mijn trouwe paard Spikkel gewipt werd.

Mist of geen mist, ik was vastbesloten me door niets te laten tegenhouden. Ik was echter nog maar net aan mijn tocht begonnen of ik hoorde een oorverscheurend gekrijs van achter een kolossale mistflard. Het stond voor mij als een paal boven water dat het hier iets heel angstaanjagends betrof. Hetzelfde gold voor mijn trouwe Spikkel, die bij dat geluid in katzwijn viel.

Het kostte me enige minuten om mijn benen onder Spikkel vandaan te krijgen, wat nog een hele klus was, neem dat maar van mij aan. Ik stond zo vlug mogelijk op, gereed om mezelf te verdedigen tegen wie of wat dat angstaanjagende geluid gemaakt had. Mijn enkels brandden van de pijn. Ik had er niet bij stilge staan hoeveel dat ouwe paard van me was aangekomen. Ik maakte een aantekening om me eraan te

herinneren dat ik mijn trouwe Spikkel aan een streng dieet moest onderwerpen. Geen havermoutpannekoeken meer en ook niet meer van die vette slasaus op zijn hooi. Ik had mijn enkels bijna gebroken.

Ik haalde mijn boog en mijn pijlen te voorschijn. Ik was gereed om de aanval in te zetten op wát dat afschuwelijke geluid ook gemaakt had. Ik kende absoluut geen angst toen ik tegen de helling van de mistflard opklauterde.

Ik kroop over de top en ik probeerde met mijn arend-scherpe ogen de mist te doorboren, maar ik kon niet eens de punt van de pijl in mijn boog zien. Met al die neervallende mist kon ik letterlijk geen hand voor ogen zien, dus ik mikte op waar het gekrijs vandaan gekomen was en liet de pijl los.

Er klonk een luide kreet en ik hoorde iemand 'Oeff' zeggen.

Iemand brulde en jammerde met een nogal zware stem. En die iemand voelde zich bepaald niet tof.

'Ik wou dat die miststorm een beetje optrok, dan kan ik zien wat er gebeurd is,' mompelde ik in mezelf, en precies op dat moment smolt de zon dwars door een kolossale misthoop heen en zag ik een Witte Reus-Ijsbeer voor een enorme iglo staan, die gemaakt was van zorgvuldig uitgehakte blokken mist. De Witte Reus-Ijsbeer was net door de nauwe ingang naar buiten gekropen en stond over zijn, eh, dinges te wrijven, eh, dat wil zeggen, hij scheen nogal last te hebben van het lichaamsdeel waar de beer gewoonlijk op ging zitten. De Ijsbeer had me meteen in de gaten.

Hij gromde en kwam op me afhollen. Hij holde pardoes de misthelling op. Ik zette vlug een andere pijl op mijn boog en schoot die af. Jammer genoeg dreef er net op dat moment een opvallend dikke mistklomp tussen ons in. De pijl knalde er tegenop en brak in stukken.

In een oogwenk had de Witte Reus-IJsbeer me te pakken. Ik vocht natuurlijk dapper terug en ik weet zeker dat ik hem buiten westen had kunnen slaan als hij niet zo onsportief geweest was om me bij mijn oren te pakken en me in de lucht te tillen, waar mijn machtige vuisten hem niet konden bereiken. Maar dat neemt niet weg dat ik hem daar toch, voor een minuut of wat, de stuipen op het lijf gejaagd had . . .

Grijs-Oor grinnikte: 'Hij was zeker bang dat u 't in uw broek zou doen.'

Slim-Oog gaf hem weer een schop tegen zijn schenen en gebaarde dat hij zich koest moest houden. Grijs-Oor gaf Slim-Oog een stomp tegen zijn arm. Ze begonnen te vechten in hun stoelen en probeerden elkaar op de grond te gooien.

Oom Coyote schraapte luid zijn keel om hun aandacht te trekken. Maar ze schenen geen van tweeën te luisteren. Hij schraapte zijn keel nog een keer, veel luider, en tikte met zijn poot ongeduldig op de vloer. Ze trokken aan elkaars staarten en probeerden elkaar een bloedneus te slaan. Ze dachten helemaal niet meer aan Oom Coyote. Maar Oom Coyote dacht wél

aan Oom Coyote.

‘HOU DAAR ONMIDDELIJK MEE OP!’ schreeuwde Oom Coyote met overslaande stem.

Onmiddellijk lieten de twee jonge Coyotes elkaars staarten los. Ze draaiden zich om in hun stoelen en keken schaapachtig naar Oom Coyote. Grijs-Oor had een zere neus en Slim-Oog had een zere staart. Ze leunden achterover in hun stoelen en keken elkaar aan.

‘Als jullie klaar zijn,’ zei Oom Coyote streng, ‘dan kan ik mijn verhaal afmaken.’

‘Dat zou fijn zijn,’ zei Slim-Oog, terwijl hij probeerde te bedenken hoe hij Grijs-Oor een loer kon draaien.

‘Niets liever dan dat,’ stemde Grijs-Oor in. Ook hij dacht aan een of andere loer.

Oom Coyote schraapte zijn keel: ‘Hmm. Waar was ik? O ja.’

HOOFDSTUK VIER

... 'Leg je me uit waarom je een pijl door het raam van mijn misthut hebt geschoten, of moet ik je door elkaar schudden tot al het regenwater uit je hoofd lekt?' gromde de Ijsbeer terwijl hij me bij mijn oren omhooghield. Dat was heel onaangenaam en mijn oren begonnen pijn te doen.

'Je zult er spijt van krijgen als je me niet loslaat,' zei ik.

'Zeg je me waarom je die pijl schoot, of moet ik je soms fijnknijpen tot je tenen er afvallen?' gromde de beer.

De Witte Reus-Ijsbeer had zo te zien een pestbui. Het leek me het verstandigste om maar een antwoord te verzinnen. 'Ik dacht dat je de gevreesde Spleetsik van het Wilde Westen-Woud was,' bedacht ik ter plekke. 'Je hebt wel iets van hem weg, weet je, vooral zo rond de oren.'

'O,' zei de Ijsbeer en hij leek aangenaam getroffen. Hij trok zijn rug recht en stak trots zijn borst vooruit. Hij klapperde even met zijn oren om de vacht glad te

trekken.

‘Sja, dan zal ik je maar loslaten. Iedereen kan zo’n vergissing maken,’ zei de Ijsbeer en hij liet mijn oren los en ik viel op de grond.

Ik betastte voorzichtig mijn pijnlijke plekken, terwijl de Ijsbeer met zijn klauwen de vacht achter zijn oren kamde. ‘Dus ik lijk een beetje op de gevreesde Spleetsik van het Wilde Westen-Woud?’ vroeg de Ijsbeer.

‘Als twee druppels water,’ zei ik.

‘Is die Spleetsik werkelijk zo woest en afschrikwekkend als ze beweren?’ vroeg de Ijsbeer gretig.

‘Nog veel verschrikkelijker,’ stelde ik hem gerust. ‘Maar nu over die pijn . . .’ begon ik uit te leggen, maar hij onderbrak me.

‘O, dát,’ zei hij met een wegwijsgebaar van zijn poot. ‘Laten we daar maar geen punt van maken. Iedereen vergist zich wel eens.’

‘Zou ik mijn pijn dan terug mogen hebben?’

De Ijsbeer wreef over zijn buik. ‘Ik ben bang dat ik hem opgegeten heb en ik moet zeggen dat er niet veel smaak aan zat. Het spijt me.’

‘Geeft niet,’ zei ik, hoewel ik eigenlijk vond dat het wél gaf. Pijlen groeien per slot van rekening niet aan de bomen en ik had er al eentje gebroken op die mistklomp.

‘Waar ga je eigenlijk heen?’ vroeg de Witte Reus-Ijsbeer.

Ik vertelde hem van de bisonpizza zonder ansjovis en over mijn neef Slaap-Voet.

‘Denk je dat je onderweg die Spleetsik tegen het lijf loopt?’ vroeg de Ijsbeer.

‘Die kans zit erin,’ zei ik. ‘Hij is zo groot dat je bijna niet om hem heen kunt.’

‘In dat geval denk ik dat ik met je meega, als je dat niet erg vindt.’

Wat kon ik zeggen. Je zegt niet gauw tegen een Reus-Ijsbeer dat je liever zonder hem reist, ook al is dat de waarheid.

‘Dat zou me een waar genoegen zijn,’ zei ik. ‘Ik kruip even over die misthoop hier om te zien of Spikkel al wakker is. Tussen haakjes,’ zei ik, ineens weer nieuwsgierig geworden, ‘waar kwam dat afgrijselijke gekrijs eigenlijk vandaan?’

‘O, dát.’ De Reus-Ijsbeer haalde zijn schouders op. ‘Ik had een zendeling op bezoek voor de lunch. En telkens als ik het deksel van de pot tilde gaf hij een krijs. Ik vond dat maar onbeleefd van hem. Hij zat bovendien de hele tijd met zijn ellebogen op tafel,’ zei de Ijsbeer.

Ik klauterde over de mistheuvel en ik was net halverwege op weg naar beneden, toen de zon boven een dikke wolk te voorschijn kwam en alle mist in één klap wegsmolt. De mist smolt onder mijn voeten weg en ik stortte enkele tientallen meters omlaag. Dat zou ongetwijfeld mijn dood geworden zijn als ik niet op Spikkel was geland, mijn dappere viervoeter en trouwe kameraad.

Spikkel was net wakker toen ik op hem neerkwam. Spikkel deed van ‘Oeff’ en viel prompt weer in slaap.

Spikkel is behoorlijk slim voor een paard.

De IJsbeer snoof ongeduldig toen hij zag dat mijn paard lag te slapen. Hij zocht in een zak van zijn harige vacht, haalde een emmertje ijswater te voorschijn en goot dat leeg boven Spikkel.

Spikkel ontwaakte onmiddellijk met een verrast gehinnik. Spikkel nieste — ik denk dat er wat water in zijn neus gekomen was — en schudde het water van zijn lijf.

Ik stelde Spikkel voor aan de Reus-IJsbeer. Ze gaven elkaar een poot en ik besteeg Spikkel en gedrieën zetten we de tocht voort . . .

‘Dat is het stomste wat ik ooit gehoord heb!’ zei Grijs-Oor. ‘Hoe kan een beer nou zakken in z’n vacht hebben?’

Oom Coyote stak zijn tong uit tegen Grijs-Oor.

‘O, sufferd!’ jammerde Slim-Oog. ‘Nou gaat ’t verhaal nog veel en veel en véél langer duren!’

‘Ik kan er niets aan doen als het stom is,’ zei Oom Coyote nijdig. ‘Zei ik dat de Reus-IJsbeer zakken in zijn vacht had? En bovendien, wie vertelt er hier een verhaal, jij of ik, rotjongen die je bent!’

‘U, maar . . .’

‘NOU DAN!’ schreeuwde Oom Coyote, en hij begon het verhaal weer opnieuw te vertellen, maar nu zou hij het nog veel en veel en véél langer maken, of ze dat nu leuk vonden of niet. Hij zou ze léren om hem in de rede te vallen! Misschien zou hij er ook nog dat ver-

haal tussenstoppen van die fluitende grapefruits en die dag dat die enorme eekhoorn met een roeiboot de Grand Canyon indook – wat eigenlijk een heel ánder verhaal was!

HOOFDSTUK VIJF

... Nou, daar gingen we dan, trouwe Spikkel, ikzelf en de Reus-Ijsbeer: voort over de wegen.

Zonder de minste waarschuwing begon Spikkel opeens te hinniken en te steigeren. Volledig verrast viel ik achterwaarts van Spikkels rug, plat op mijn ...

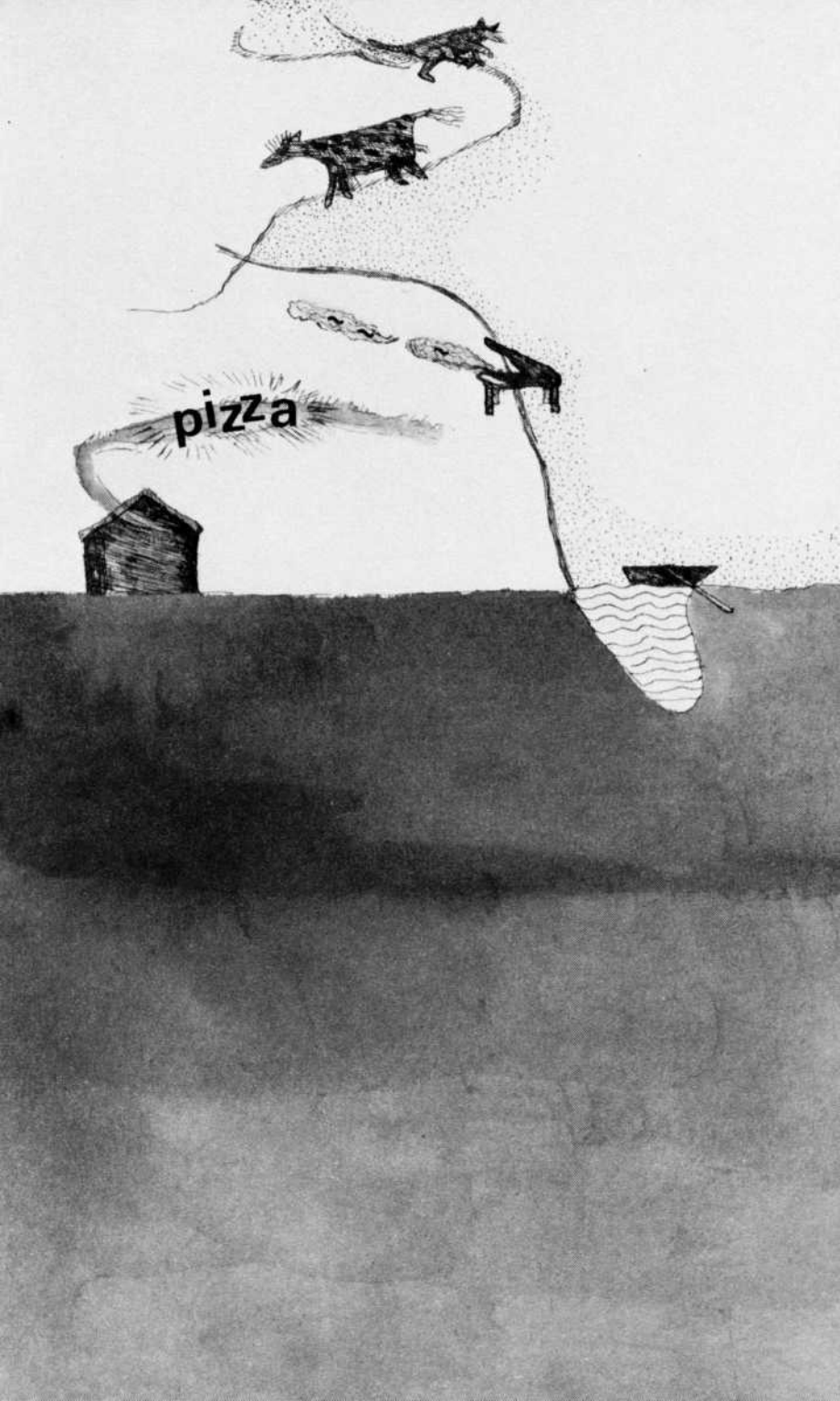
‘En dáárom vertelt u stomme verhaaltjes. U heeft ze niet allemaal meer op een rijtje sinds u plat op uw ...’

Slim-Oog stootte Grijs-Oor met zijn elleboog in zijn maag en Grijs-Oor sloeg bijna dubbel.

‘Laat ’m nou in coyotesnaam dat verhaal afmaken! Op deze manier gaat ’t ons de hele dag kosten,’ klaagde Slim-Oog. ‘Je maakt ’t alleen maar erger.’

Slim-Oog draaide zich om en keek naar Oom Coyote. ‘Gaat u alstublieft verder,’ zei hij en met een voorpoot smoorde hij een geeuw.

... Nou, ging Oom Coyote verder, Spikkel had een

pizza

spoor gevonden. Spikkel had een pizza geroken. Een minuut later kon ook ik een vage pizzageur onderscheiden.

De Reus-Ijsbeer begon eveneens zijn neus in de wind te steken, die blauw en groen was en uit het zuidwesten waaide . . .

‘Nou heb ik m’n buik vol van die . . .’ begon Grijs-Oor, maar Slim-Oog sloeg een poot voor zijn mond. Oom Coyote scheen niets in de gaten te hebben.

. . . ‘Wat ruikt m’n neus?’ zei de Ijsbeer.

‘Bisonpizza,’ zei ik en ik zette Spikkel aan. Helaas schoot Spikkel zó snel uit de startblokken, dat ik van zijn rug viel. Ik moest hard hollen om hem in te halen. Ik denk niet dat ik hem ingehaald zou hebben als Spikkel niet gestruikeld was over een babyconcertvleugel, die iemand daar blijkbaar had laten slingeren.

De Ijsbeer kwam ons in looppas achterna en haalde ons in op het moment dat ik net Spikkel weer besteeg.

Spikkel had een paar flinke deuken geschopt in de piano, die nu hoognodig gestemd moest worden.

‘Kijk,’ brulde de Ijsbeer, ‘de geur lijkt uit die ouwe houten hut daar te komen, daar, langs die blauwgroene poel, vlak bij die ouwe oranje roeiboot waar George Washington nog eens uitgevallen is op die

avond dat hij ...'

'WATTE?! Gestruikeld over een babyconcertvleugel!!'
Grijs-Oor stak in wanhoop zijn poten in de lucht.

Slim-Oog haalde alleen zijn schouders op en liet zijn kop op zijn borst zakken. Hij begon slaap te krijgen van het verhaal.

HOOFDSTUK ZES

... 'Laten we erop afgaan en zien waar die bisonpizza-geur door wordt veroorzaakt,' zei de Ijsbeer. En dat deden we. We omsingelden de hut.

'Doe die deur open!' schreeuwden we, want de ramen waren allemaal dichtgespijkerd en de deur was vergrendeld. We waren nog maar net uitgesproken, of alle deuren en ramen vlogen open en één van de muren viel omver, waardoor tot onze grote verrassing een bord zichtbaar werd met de woorden: **GENERAAL CUSTERS LAATSTE BISONPIZZA-STAND.**

Een oude man met gelig haar en een hangsnor zat achter een toonbank en gooide een klont pizzadeeg in de lucht. De klont maakte, tollend om zijn as, een dubbele salto.

'Wat een goedkope truc,' zei de Reus-Ijsbeer. 'Daar lijkt me geen kunst aan. Ik wed dat ik 't ook kan.'

'Dat had je gedacht,' zei de geelharige man, terwijl tabakkeurig speeksel op zijn leren vest-met-franje drupte. 'Dit is nog maar 't begin. Het moeilijkste is om de bison een dubbele salto in de lucht te laten maken.'

‘Ik wed dat het u heel wat oefening heeft gekost,’ zei ik, uit beleefdheid.

‘Het zit ’m in de polsen,’ zei de bisonpizzaman. Tabaksap morste op zijn hemd.

‘Waar kan ik jullie mee van dienst zijn?’ vroeg de bisonpizzaman, en hij keek ons aandachtig aan. Terwijl hij ons aankeek werd de tollende klont pizzadeeg opgevangen door een lichtbundel.

‘We zijn op zoek naar een bisonpizza zonder ansjovis,’ zei de Reus-Ijsbeer.

‘Ach jee,’ zei Custer. ‘Dat treft niet. Ik heb helemaal geen ansjovis. Mag het ook een bisonpizza zonder peperoni zijn?’

‘Nou, nee, dat is niet helemaal wat we zoeken,’ zei ik en de Ijsbeer was het met me eens. Een pizza zonder peperoni was héél wat anders dan een pizza zonder ansjovis.

‘Heeft u misschien een coyote gezien van ongeveer zijn leeftijd, die mogelijk in het bezit was van een bisonpizza zonder ansjovis?’ vroeg de Ijsbeer, wijzend op mij. ‘Of heeft u misschien, toevallig, ook een Spleetsik gezien?’

De geelharige man kauwde op zijn snor en dacht, zo te zien, na. Hij boog zich over de tafel en veegde een hoopje dooie vliegen in de bak met uiesnippers.

‘Nu ik erover nadenk,’ zei Generaal Custer, ‘ik geloof dat ik inderdaad zo’n coyote gezien heb en dat hij inderdád een bisonpizza bij zich had. Om de waarheid te zeggen: ik had hem die pizza verkocht.’

‘Was het een bisonpizza zonder ansjovis?’ vroeg ik,

generaal
custers

LAATSIE
BISONPIZZA-
STAND

ervan overtuigd dat het mijn neef Slaap-Voet was geweest die hem had gekocht.

‘Tsja, het kán ’n bisonpizza zonder ansjovis geweest zijn, maar het was, wat was het ook weer, hmmm.’ Generaal Custer krabde op zijn hoofd met een pizzamesje. ‘Nee, ik weet het weer, het was een ansjovis-pizza zonder bison.’

‘Dan moet het iemand anders geweest zijn,’ zei ik.

‘Nee,’ zei Generaal Custer. ‘Het was geen ansjovis-pizza, het was een pindakaaspizza zonder radijsjes. Nee, dat was het ook niet, het was een bruineratpizza zonder champignons. Of niet?’ Generaal Custer schudde zijn hoofd. Hij wist het niet meer.

‘En heeft u de gevreesde Spleetsik van het Wilde Westen-Woud gezien?’ vroeg de Ijsbeer.

‘Een van die Spleetsikken uit Boston?’ vroeg Custer. ‘Zo’n kolossale, monsterlijke, afstotelijke, bloed-dorstige Spleetsik met blauwe klauwen, gele ogen, zwarte vlekken, een moedervlekje op zijn linkerwang, een ontbrekende tand, een rode hoed en een blauwe oorbel?’

‘Precies!’ riep de Reus-Ijsbeer. ‘Heeft u ’m gezien?’

‘Nooit van gehoord,’ zei Generaal Custer, en hij keek omhoog om te zien waar de klont pizzadeeg bleef.

HOOFDSTUK ZEVEN

Oom Coyote keek naar Slim-Oog en fronste. Zijn gezicht werd rood. 'Maak 'm wakker!' brulde Oom Coyote. 'Hoe durft-ie te slapen als ik een verhaal vertel!'

Grijs-Oor zat zachtjes te grinniken. Hij stompte Slim-Oog tegen zijn arm om hem wakker te maken. Slim-Oog veerde geschrokken op en keek slaperig om zich heen.

'Hoe durf je te slapen als ik het grootste verhaal van de wereld vertel?' donderde Oom Coyote. Hij was behoorlijk kwaad. Je kon zó zien dat hij kwaad was, want zijn bakkebaarden stonden zo stijf als een plank.

Slim-Oog wreef zijn ogen uit, gaapte en keek naar Oom Coyote. 'Ik sliep niet,' zei hij. 'Ik keek naar de binnenkant van mijn oogleden.'

'O,' zei Oom Coyote, al niet meer zo kwaad. 'Zolang je maar niet zit te slapen.' Oom Coyote sabbelde op het puntje van zijn ene klauw en dacht na. 'Laat eens zien, waar was ik gebleven?'

'U viel van uw paard af, precies op uw . . .' begon Grijs-Oor, maar Oom Coyote wierp hem een zeer strenge blik toe.

HOOFDSTUK ACHT

. . . De Reus-Ijsbeer, trouwe Spikkel en ik staken door een diepe, duistere vallei en kwamen in een diep, duister woud.

Het was diep en duister in het diepe, duistere woud. De bomen waren verdraaid en verbogen op plaatsen waar vette beren en schurftige Spleetsikken zich geschurkt hadden tegen de schors. De grond was vochtig en violette spinnetjes spuugden naar ons uit de boomtoppen als we langsliepen. Af en toe hoorden we het gehuil van de wilde hertaap of het geblaat van het bloeddorstige boomtakkonijn.

De bomen stonden zo dicht op elkaar, dat we er soms een moesten ombuigen of ons zijwaarts tussen twee bomen door moesten wringen. Zo liepen we urenlang voort, tot we op een open plek kwamen, midden in het diepe, duistere woud. Het was een spookachtige plek, overal lagen stapels beenderen.

'Wat woont hier voor beest?' vroeg de Ijsbeer, wijzend naar de stapels beenderen.

'Misschien de woeste, viertenige, tandeloze antilo-

podil die de wilde hertaap besluipt en bespringt en doodplakt,' zei ik, maar ik sloeg er ook maar een slag naar.

'Dat had je gedacht!' zei plotseling een stem.

'Wie zei dat?' vroeg de Ijsbeer.

'Zei jij het niet?' vroeg ik.

'Ik niet,' zei de Ijsbeer. 'Spikkel misschien?'

'Paarden praten niet!' zei ik. 'Dat weet elke idioot.'

'Ik zei het,' zei de vreemde stem.

De Reus-Ijsbeer keek overal, hoog en laag. 'Wie ben je? Waarom kom je niet te voorschijn?' zei de Ijsbeer, die het een beetje benauwd begon te krijgen.

Een kolossale, monsterlijke, afstotelijke, bloeddorstige Spleetsik met blauwe klauwen, gele ogen, zwarte vlekken, een moedervlekje op zijn linkerwang, een ontbrekende tand, een rode hoed en een blauwe oorbel kwam achter zestien bomen vandaan en gromde naar ons.

'Dat is niet erg beleefd,' zei de Reus-Ijsbeer. 'Hoe zou jij het vinden als ik achter zestien bomen vandaan kwam en tegen je gromde?'

'Leuk,' zei de Spleetsik met zijn meest huiveringwekkende grijns. 'Wou je soms met me worstelen?'

'Wie? Ik?' zei de Ijsbeer, terwijl hij achteruitdeinsde. 'Wacht even, daar schiet me iets te binnen. Er wordt vandaag in m'n ouwe buurt een bibliotheek geopend en ik wil me daar meteen laten inschrijven.'

'Je bent toch niet bang voor me, hè?' vroeg de Spleetsik.

'Wie? Ik?' zei de Ijsbeer zenuwachtig. Hij was he-

lemaal van de open plek af achteruitgedeinsd en bijna uit het zicht verdwenen in het diepe, duistere woud. 'Ik zal een boek over worstelen voor je lenen,' riep de IJsbeer en hij draaide zich om en zette het op een lopen. Er klonken enkele luide ploffen en dreunen, toen de IJsbeer, in zijn haast om weg te komen, enkele bomen raakte. Hij verlangde blijkbaar vreselijk naar die bibliotheek.

De Spleetsik lachte en sloeg zich op zes of zeven van zijn knieën van plezier. Toen draaide hij zich om en keek hij naar mij. 'En jij daar? Ben jij ook niet bang?' De Spleetsik toonde Spikkel en mij zijn meest huiveringwekkende grijns.

Net toen ik antwoord wilde geven viel Spikkel flauw. Goeie ouwe trouwe Spikkel. Heb ik al gezegd hoe kien Spikkel was?

Daar lag ik dan weer mijn benen onder trouwe Spikkel vandaan te trekken. Ik kon gewoon niet geloven dat Spikkel zo zwaar geworden was. Ik verging bijna van de pijn in mijn enkels.

Toen ik eindelijk op mijn benen stond keek ik de Spleetsik strak aan. De Reus-IJsbeer mocht dan bang zijn voor de Spleetsik, trouwe Spikkel mocht dan bang zijn voor de Spleetsik — ik niet. Geen dapperder coyote doorkruiste ooit de diepten van het diepe, duistere woud. Heb ik jullie al verteld hoe absoluut onbevreesd ik ben?' . . .

'Pas honderdduizendmiljoenontelbaar keer,' bromde

Grijs-Oor achter zijn tanden.

Slim-Oog gaapte.

... 'Wie? Ik? Báng?' schamperde ik, en om hem te laten zien hoe min ik over hem dacht zwiepte ik heel dapper mijn coyotestaart in zijn gezicht. 'Ik ben bang voor niets en niemand.'

'Waarom sta je dan met je knieën te klapperen als je niet bang bent?' vroeg de Spleetsik.

'Het is koud,' zei ik. 'De middagwind is opvallend fris in deze tijd van het jaar.'

'Ik heb al 325 hertapen opgegeten, weet je dat?' zei de Spleetsik. 'En 21 bergleeuwen, 5 bisons, 19 antilopodillen, een vertegenwoordiger in tandenborstels, 931 eekhoorns, 65 boomtakkonijnen en een of andere Fanfare — ik ben de naam vergeten — die vorig jaar meeliep in de Landelijke Parade. Ze waren bij vergissing de Zesde Straat ingeslagen en zes weken later hier in het diepe, duistere woud verzeild geraakt.'

Bij de gedachte daaraan wreef de Spleetsik zich over zijn buik. 'Ik kreeg vreselijke maagpijn van die al knopen op hun uniformen,' zei de Spleetsik. 'En jij bent niet báng, nee, jij bent VERLAMD VAN ANGST, omdat ik jou ook ga opeten!'

'Dat zou ik maar niet doen,' zei ik en omdat ik nu eenmaal een aardige coyote ben, die met iedereen het goede voorheeft, dacht ik dat het beter was als ik me omdraaide en ... nou ja, om eerlijk te zijn, ik was bang dat ik gedwongen zou worden de Spleetsik pijn

te doen, want hij wist blijkbaar niet dat ik de gevaarlijkste coyote was die ooit geleefd heeft. Zuiver om hem te beschermen, begrijp je wel, maakte ik me gereed om weg te hollen.

Maar de Spleetsik wilde daar niets van weten. Hij stak een harige arm uit en greep me bij mijn staart. Ik was blij dat Spikkel was flauwgefallen, want wat er nu ging gebeuren, nou ja, dat was bepaald geen pretje om te zien.

‘Goed dan, je hebt er zelf om gevraagd,’ riep ik en ik stootte de coyotestrijdkreet uit en ik greep de Spleetsik bij zijn neus en wierp hem over mijn schouder. Hij landde op zijn neus, nadat hij veertien bomen had geknakt.

Dat zat hem bepaald niet lekker. Hij krabbelde overeind, liet een enorme boer en holde op me af. Ik mikte een vreselijke rechtse directe op zijn kin en als die raak geweest was zou de Spleetsik vast en zeker pas in een ander verhaal weer wakker geworden zijn. Maar hij was mis, omdat de Spleetsik me stiekum bij mijn enkels gegrepen had en mijn benen onder me vandaan trok. Ik viel, en meteen zat hij boven op me. Het was tanden en nagels, poten en klauwen. Hij raakte mij en ik raakte hem.

Hij trok de gesp van mijn riem. Ik trok het borstzakje van zijn hemd. Ik beet hem in zijn staart en hij beet me in mijn enkel. We schreeuwden en scholden tegen elkaar dat het niet mooi meer was, de grond trilde, we krabden elkaar en links en rechts knapten de bomen.

Later vernam ik dat het verschrikkelijke gevecht zo'n hels kabaal had veroorzaakt, dat kilometers verderop een bergleeuw van schrik over zijn eigen poten was gestruikeld en sindsdien als vegetariër door het leven ging.

O, het was een vreselijke strijd. Hij gaf mij een knalende oorveeg en ik trof hem vol op de kin. Hij trok aan mijn staart en ik kneep in zijn neus. Rondom sneuvelde de ene boom na de andere. Nu eens wierp ik hém over mijn schouder en gingen er in één keer twintig à dertig bomen aan, dan weer wierp hij mij over zijn schouder en sneuvelden er zestig à zeventig bomen tegelijk. We velden zo veel bomen, dat van die dag af niemand het ooit nog had over het diepe, duistere woud. Er stonden gewoon niet genoeg bomen meer overeind, zó vreselijk hadden we gevochten.

Later had een eekhoorn met zakelijk inzicht er een klein fortuin gemaakt met het verkopen van versplinterde bomen als aanmaakhout.

Natuurlijk twijfelde ik van het begin af aan geen moment aan de afloop van de strijd. Goed, ik had af en toe een paar momenten van twijfel, als hij me met een van de grotere bomen geraakt had en ik even stond te duizelen, maar ik wist dat ik uiteindelijk aan het langste eind zou trekken.

Ten slotte had ik zijn neus met één poot goed vast en trok ik met mijn andere poot zijn rode hoed over zijn ogen — ik snap nóg niet hoe die hoed al die tijd op zijn hoofd kon blijven staan. Maar ik gaf een enorme ruk aan zijn neus en tilde hem in de lucht en zwaaide

hem in de rondte en smakte hem toen tegen de grond.

Hij deed 'Oefff' en kon toen geen pap meer zeggen. Ik sprong op zijn rug en ging zitten. Ik pakte zijn linkerpoot en boog die naar achteren.

'Nou heb ik je!' riep ik en ik trok een kleine pijnboom uit de grond, waar ik hem mee onder zijn linkervoet begon te kietelen.

Hij begon te krijsen: 'O! O, HOU OP! HE! NIET DOEN! O JEE! IK KAN ER NIET TEGEN! STOP!' De tranen kwamen in zijn ogen, want het jeukte vreselijk, en hij kronkelde zich in de vreemdste bochten.

'Zeg Oóm,' zei ik.

'OOM! OOM! OOM!' krijste de Spleetsik. 'O, laat me alsjeblieft los! Ik geef 't op! Echt waar!'

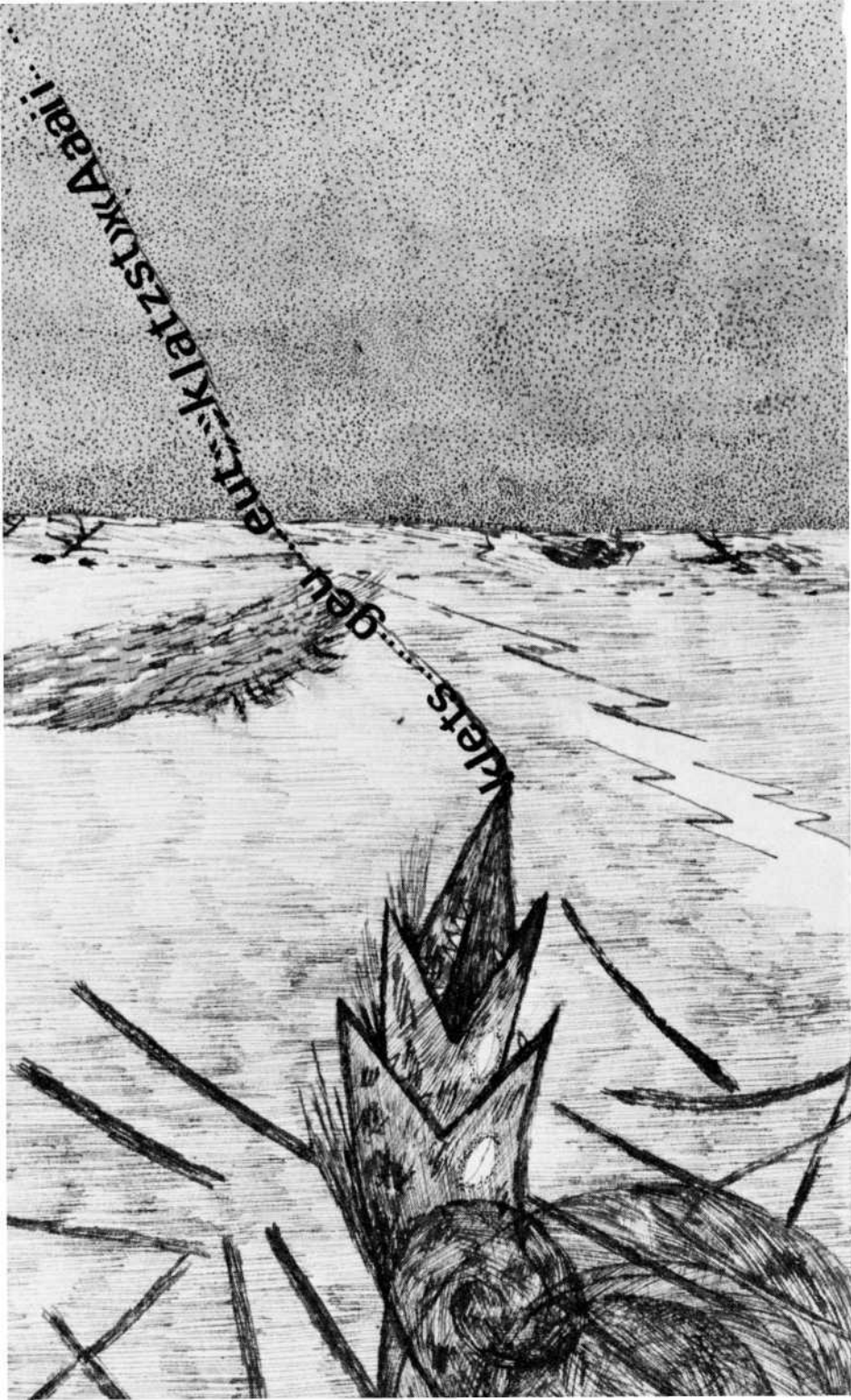
'Belooft je dat je van nu af braaf bent en geen fanfareorkesten meer opeet?'

'Ik belooft 't. Ik zweer 't. Ik kreeg trouwens tóch vreselijke maagkrampen van die uniformknopen,' zei de Spleetsik, en zo te horen méénde hij het ook.

Tsja, ik kreeg medelijden met het arme schepsel en ik liet hem los. Net toen ik hem liet gaan merkte ik dat de adem van de Spleetsik nogal vreemd rook. Wat was dat voor een geur? Kwam die me bekend voor? En toen, plotseling, drong het in een flits tot me door. Het was de geur van bisonpizza zonder ansjovis!

'Jij gemene schurk!' riep ik. 'Je hebt mijn neef Slaap-Voet opgegeten en de bisonpizza zonder ansjovis waar zijn moeder zo wanhopig naar verlangde.'

'Hoe kom je dáár nou bij?' riep de Spleetsik verontwaardigd. Hij wreef voorzichtig over zijn linker-

voet en trok er enkele dennenaalden uit. 'Sjee,' kreunde de Spleetsik. 'Wat kan jij hard kietelen. Als ik maar niet mank loop.'

'Vergeet die stomme voet van je!' riep ik ongeduldig. 'Wat heb je met mijn neef Slaap-Voet en de bisonpizza zonder ansjovis gedaan?'

'Zeur toch niet zo!' klaagde de Spleetsik. 'Ik heb helemaal niks met ze gedaan!'

'Hoe verklaar je dan dat je adem naar bisonpizza zonder ansjovis ruikt?'

'O, dat,' zei de Spleetsik met een luchtige zwiep van zijn staart, waarin verscheidene tandafdrukken te zien waren. 'Ik heb een coyote ontmoet die een bisonpizza zonder ansjovis bij zich had. Ik was van plan om hem op te eten, maar om je de waarheid te zeggen, hij had vieze voeten en hij had zijn vacht niet geborsteld en hij leek me niet het soort coyote dat zich ook áchter zijn oren wast. Wij monsters van het diepe, duistere woud zijn rare lui, weet je. Meestal proberen we alleen diegenen op te eten die zich goed achter hun oren wassen en hun nagels schoonhouden, enzovoorts. Wij monsters hebben ons gespecialiseerd in brave kleine jongens en meisjes die voor het eten altijd keurig hun handen . . .'

'Kan mij wat schelen waar je in gespecialiseerd bent!' schreeuwde ik, aan het eind van mijn geduld. Werkelijk, deze Spleetsik was behoorlijk stom. 'Wat ik wil weten is waar mijn neef Slaap-Voet is, en de bisonpizza zonder ansjovis!'

'Nou, dat wou ik net zeggen,' zei de Spleetsik nijdig.

‘Ik beloofde dat ik de coyote niet zou opeten als ik een klein stukje van zijn pizza mocht.’

‘Maar nou weet ik nóg niet wat er gebeurd is met . . .’

‘Dat had ik nóóit moeten doen,’ zei de Spleetsik, en de herinnering alleen al bezorgde hem koude rillingen. ‘Die bisonpizza was vier weken oud en zo koud als de onderkant van een ijsberg.’

‘Maar wat is er met mijn neef Slaap-Voet gebeurd. Waar is hij heengegaan?’ riep ik.

‘Kan mij wat schelen wat er met hem gebeurd is of waar hij heengegaan is,’ snauwde de Spleetsik. ‘Denk je dat ik mank zal lopen. Ik haat het als ik mank loop. Ik heb altijd zo’n scheef gevoel als ik mank loop.’ Hij had zich voorovergebogen en probeerde onder zijn voetzool te kijken, wat niet meeviel omdat zijn neus in de weg zat. Ik denk dat ik zijn neus tijdens het gevecht enkele centimeters uitgerekt had. En vóór die tijd was het trouwens ook al een joekel van een neus.

‘Let nou even op en zit niet steeds naar die idiote voet te kijken!’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ redeneerde de Spleetsik. ‘Het is per slot van rekening niet jouw voet.’

‘WAT IS ER GEBEURD MET MIJN NEEF SLAAP-VOET!’ gilde ik ten slotte, omdat mijn geduld nu echt op was.

De Spleetsik sprong bijna uit zijn vel. Hij kromp in elkaar en sloeg zijn handen voor vier of vijf van zijn oren. Ik kan namelijk een behoorlijke stem opzetten. Als ik gehoord wil worden, dan wórd ik ook gehoord.

‘Kun je niet even waarschuwen als je gaat gillen?’ vroeg de Spleetsik. ‘Wij Spleetsikken hebben heel gevoelige oren, weet je dat. Tsja, sjee, als je zó begint . . .’

Ik tikte ongeduldig met mijn poot op de grond.

‘Nou ja, als je het dan per se wilt weten — en dit heb ik van een hertaap, toen ik die aan het koken was voor mijn ontbijt. Meestal eet ik toast met hertaap, ’s morgens. Hertapen zijn heel gezellig om als ontbijt te hebben, vooral omdat ze werkelijk de oren van je kop kletsen. En maar praten, praten, praten. Je hebt geen idee hoe lastig het is om ze op de juiste wijze met boter in te vetten als ze de hele tijd tegen je aankwebbelen. Gisteren nog . . .’

‘Ik denk dat ik weer ga gillen,’ zei ik sportief.

De Spleetsik schraapte zijn keel en kwam haastig op het onderwerp terug.

‘Nee, dat hoeft niet, ahum, waar was ik, o ja, nou, die hertaap zei dat een jonge coyote, genaamd Slaap-Voet, over de uitgestrekte prairie liep, zonder zich met iets of iemand anders dan zichzelf te bemoeien. Hij liep daar vrolijk voort met een bisonpizzadoos onder zijn arm, toen plotseling, van achter een rare violetkleurige struik, een wilde prairiebison tevoorschijn sprong.

‘Aha!’ riep de prairiebison, want hij had de bisonpizza zonder ansjovis geroken en onmiddellijk de geur herkend van zijn oom van vaderskant.

‘Nare pruimling die je bent!’ riep de bison (bisons zijn niet bijzonder goed in vloeken. Ik denk dat dat door die bulten komt, maar ik zou niet kunnen zeggen

waarom dat enig verschil zou maken). 'Dus jij denkt dat je zo maar mijn oom kan opeten, is het niet?' en meteen liet de bison een enorme bisonboer en stampte hij op een rare manier met zijn poot op de grond. En nog voor de coyote zo iets als 'Hallo' kon zeggen had de bison al in volle vaart de aanval ingezet. Zó'n achtervolging heb je van je leven nog niet gezien!

De coyote rende als de wind en de bison rende als een bliksemschicht met scherpe hoorns. De bisonpizzadoos onder de arm van de coyote bonkte tegen de zij van de coyote als donderslagen. Nou, het klonk precies als een hevige onweersbui die je al van kilometers afstand kon horen aankomen.'

'En wat gebeurde er toen?' vroeg ik, het ergste vrezend.

'Nou, de coyote holde en holde, om een rare violetkleurige struik heen, en dat maakte de bison een beetje in de war, want de bison ging zitten om even na te denken,' antwoordde de Spleetsik.

'Dus Slaap-Voet is ontkomen?'

'Ja en nee. Terwijl de bison zat na te denken over die rare violetkleurige struik, ontdekte de coyote een hoge boom vlakbij. Hij rende er snel naar toe en klom er in, helemaal in het topje. Dat is geen gemakkelijke klus als je ook nog met één poot een bisonpizzadoos moet vasthouden.'

'Dan is hem dus niets ernstigs overkomen,' zei ik met een zucht van verlichting.

'Dat is te zeggen,' zei de Spleetsik, 'het was namelijk één van die beroemde Klimbisons van Cape Cod. De

bison zag de coyote in de boomtop zitten met de bisonpizza zonder ansjovis veilig onder zijn arm.

Nou, het was een flinke boom en ik denk dat de bison een hekel had aan welke zware inspanning dan ook, want zo zijn bisons nu eenmaal. Ik ken in feite maar één bison, en ik ken er een heleboel, die ooit een vaste baan heeft gehad en dat was die ene op al die ouwe bisonmuntjes. En zelfs dat kon je amper een baan noemen: alleen maar even stil blijven staan als iemand een muntje van je sloeg.'

'Dat hoef ik allemaal niet te horen, idioot! Wat gebeurde er toen?' Werkelijk, wat die er allemaal niet bij sleepte als hij een verhaal vertelde! . . .

'Ha! Heeft u uzelf wel eens gehoord? Daar is die Spleetsik nog niks bij. Dit is het langste en het stomste verhaal dat ik ooit . . .'

Grijs-Oor werd onderbroken door Slim-Oogs poot die zich over zijn mond klemde.

Oom Coyote was zó in het verhaal opgegaan, dat hij niets merkte van wat zijn neefjes aan het doen waren. Al hadden ze liggen snurken, dan had hij het nóg niet gemerkt.

HOOFDSTUK NEGEN

... 'Nou,' ging de Spleetsik verder, 'normaal gesproken zou hij daar in die boomtop geen enkel gevaar gelopen hebben — bisons hebben nu eenmaal een hekel aan zware arbeid en het was een hele lastige boom — maar dat coyotejoch kon de verleiding niet weerstaan om met zijn poot tegen zijn neus een heel onaardig gebaar te maken. En wat nog erger is: hij vertelde verschillende afgezaagde bisonmoppen.

Nou, dat had hij niet moeten doen. De bison werd kwaad. En het volgende ogenblik klom hij de boom in en greep hij de jonge coyote bij zijn neus. En hij at hem in één hap op. Jazeker, en hij had niet eens mosterd of zout bij zich en het is een wonder dat hij geen buikpijn kreeg.' De Spleetsik gaapte. Hij bedekte zijn mond.

'Ik krijg altijd slaap van zulke verhalen,' zei hij, zich verontschuldigend.

Ik knikte bedroefd. 'Ik heb 't hem zó vaak gezegd, ik heb hem zó vaak gewaarschuwd voor die afgezaagde bisonmoppen. Ik heb tegen hem gezegd: "Je krijgt

nog eens moeilijkheden met die afgezaagde bisonmoppen.” Maar hij wilde niet luisteren.’ . . .

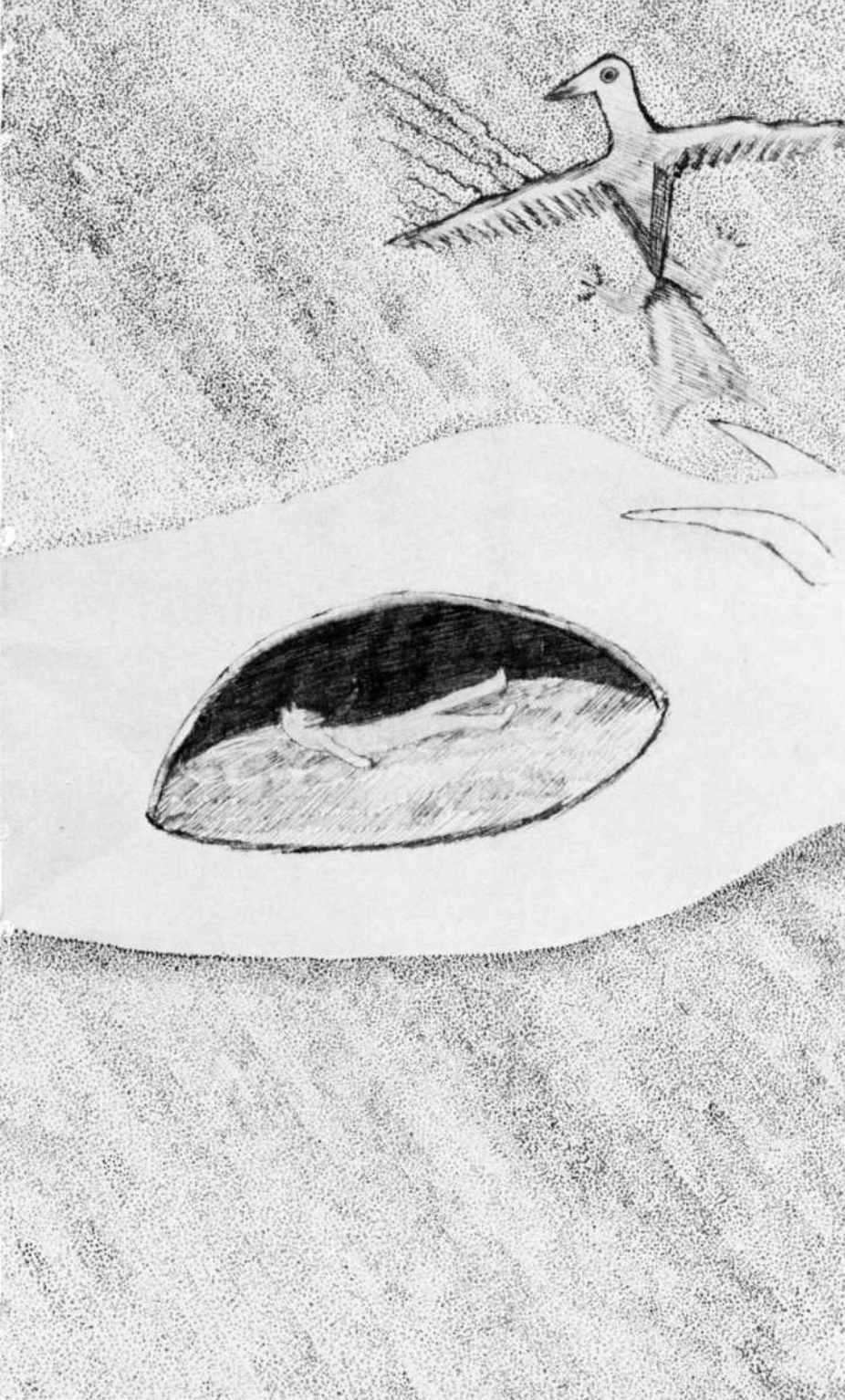
Oom Coyote schudde bedroefd zijn hoofd. ‘En dat, mijn twee lieve neefjes, was het einde van mijn neef Slaap-Voet. Ergens in een boom, wijzen de overblijfselen van een bisonpizza zonder ansjovis de trieste plek aan, waar mijn arme coyote neef het leven liet in de maag van een bison. Mij bleef niets anders over dan naar huis terug te keren op trouwe Spikkel, die, vlak nadat ik de geniepige Spleetsik van het Wilde Westen-Woud verslagen had, weer bijgekomen was. Ik keerde rechtstreeks naar huis terug, en hoewel ik te laat gekomen was om mijn neef Slaap-Voet en de bisonpizza zonder ansjovis te redden, werd ik toch als een held ingehaald. Vanwege mijn dappere strijd tegen de gevreesde Spleetsik werd ik, in de legenden zoals die vandaag nog bestaan, een van de kleurrijkste figuren van het Wilde Westen-Woud . . . En dat is het einde van mijn verhaal.’

Oom Coyote maakte een sierlijke buiging.

‘Dat is het STOMPZINNIGSTE, het DOMSTE, STOMSTE, DOMME, AFSCHUWELIJKE, VERSCHRIKKELIJKE, DOMME verhaal dat ik van mijn leven heb gehoord!’ krijste Grijs-Oor en hij sprong vol walging overeind.

De bakkebaarden van Oom Coyote werden langzaam stijf van woede.

‘Wie heeft er ooit gehoord van een bison die BO-

MEN KAN KLIMMEN! Dat is het allerstomste wat ik ooit gehoord heb! Elke idioot weet dat een bison geen bomen kan klimmen. Dat weet zelfs . . .' ging Grijs-Oor voort.

'Jij eigenwijze konijnekeutel!' ketste Oom Coyote terug. 'Hoe weet jij zo goed dat bisons geen bomen kunnen klimmen, Opa Goochem?'

'Nou, eh . . .' Grijs-Oor dacht hier even over na. 'Nou, omdat ik er nooit een in een boom heb zien klimmen,' zei hij ten slotte, ervan overtuigd dat Oom Coyote daar niet van terughad.

'Heb je er ooit een gezien die het probeerde?' bulderde Oom Coyote.

'Nee, natuurlijk niet,' zei Grijs-Oor. 'Maar toch . . .'

'Nou dan, pientere meneer, HOE WEET JE DAN DAT ZE GEEN BOMEN KUNNEN KLIMMEN!' besloot Oom Coyote triomfantelijk.

Grijs-Oor schudde duizelig zijn hoofd. Hij moest toegeven dat Oom Coyote hem te grazen had. Hij probeerde hulp te zoeken bij Slim-Oog. Maar Slim-Oog lag zachtjes te snurken op de vloer, met zijn harige staart om zijn nek geslagen voor de warmte. Het tochtte altijd een beetje langs de vloer.

HOOFDSTUK TIEN

‘Het maakt niet uit of bisons bomen kunnen klimmen of niet,’ zei Grijs-Oor. ‘Het is evengoed het ergste, afschuwelijkste, slechtste domme verhaal in de hele wereld en ik geloof er geen woord van!’

‘Jij ondankbare kleine soeps slurper!’ zei Oom Coyote. ‘Hoe durf je dat te zeggen van mijn prachtige, heldhaftige verhaal! Dit zijn de waarste woorden die ooit geblaft zijn, en dapperder daden werden nooit bedreven.’

Oom Coyote wilde net beginnen aan een redevoering over hoe dapper hij wel was en hoe slim en hoe waarheidslievend, precies zoals ook zijn verhalen altijd afliepen, toen er op de deur geklopt werd.

Eigenlijk was het niet zo zeer een klop op de deur als wel een klop op de zijkant van de oude hut, omdat Oom Coyote eigenlijk geen deur had — alleen een oud stuk schapevacht voor de deuropening.

‘Binnen, binnen,’ zei Oom Coyote, ongeduldig door de kamer ijsberend, en zijn bakkebaarden stonden recht overeind, zoals altijd als hij kwaad was.

En omdat hij te kwaad was om uit te kijken waar hij liep trapte hij per ongeluk op de staart van Slim-Oog.

Slim-Oog werd met een schreeuw wakker.

Een haveloze oude coyote met vieze voeten, ongekamde vacht en een nogal vettig uitziende bisonpizzadoos onder zijn arm kwam door de deuropening naar binnen.

Oom Coyote keek de vreemdeling aan en zijn mond viel wijd open. Zijn ogen werden zó groot, dat het leek of ze uit zijn gezicht zouden springen.

‘Neef Slaap-Voet!’ riep hij.

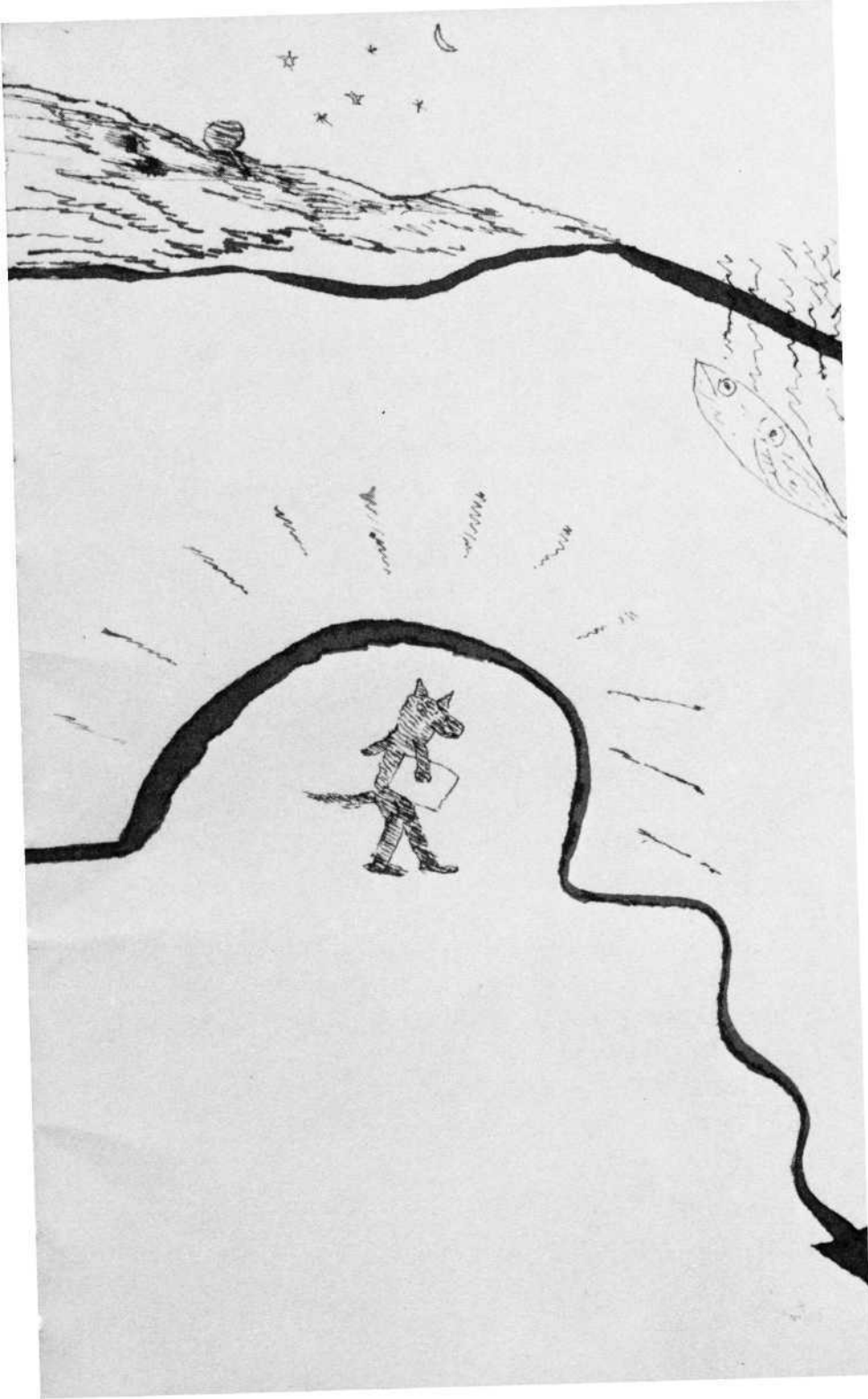
Slim-Oog wreef zijn ogen uit en keek toen slaperig naar de vreemdeling. Altijd als Oom Coyote dit verhaal vertelde, viel hij in slaap. Maar toen hij de verloren gewaande Slaap-Voet zag was hij opeens klaarwakker.

Grijs-Oor was zó perplex, dat hij niets tegendraads wist te zeggen. Dat was de eerste keer in zijn hele leven dat hem dat overkomen was. Met zijn coyotetong uit zijn bek stond hij alleen maar stom te staren.

Oom Coyote was er al niet veel beter aan toe dan zijn beide neefjes. Hij was sprakeloos. Hij wist niets te zeggen. Dat was de eerste keer in zijn hele leven dat hem zoiets was overkomen.

‘Wil iemand een bisonpizza zonder ansjovis?’ zei Slaap-Voet en hij haalde de pizzadoos onder zijn arm vandaan en blies er een wolkje stof af.

‘Maar dan is het verhaal echt gebeurd!’ zei Grijs-Oor en hij was zo perplex, dat hij zich met een plof op

de grond liet zakken, boven op zijn staart.

Slim-Oog hijgde: 'Maar Slaap-Voet! Bent u dan niet opgegeten door een bison die in de boom geklimmen was waar u . . . en?'

Slaap-Voet keek hem aan alsof dat de domste vraag in de hele wereld was. En hij antwoordde:

'Iedereen weet dat bisons geen bomen kunnen klimmen!'

Grijs-Oor draaide zich om en keek Oom Coyote aan met een uitdrukking van heb-ik-het-niet-gezegd? op zijn gezicht.

'Wil iemand die bisonpizza zonder ansjovis nou nog, of hoe zit dat?' zei Slaap-Voet ongeduldig. 'Ik heb nou lang genoeg met dat vervloekte ding lopen sjouwen.'

Oom Coyote strekte zijn arm en nam de pizzadoos van Slaap-Voet over. Hij was nog altijd zó verrast, dat hij geen woord kon uitbrengen.

'Nou, zegt er nog iemand wat?' snauwde Slaap-Voet. 'Heb ik al die moeite gedaan om een bisonpizza zonder ansjovis te halen — zegt er niet eens iemand dankjewel.'

Oom Coyote had zijn stem weer terug. 'Sjee, zit jij even in de puree!' zei Oom Coyote en hij deed de pizzadoos open en staarde naar de pizza, die ónder de spinnewebben zat.

'Hoezo?' vroeg Slaap-Voet.

'Omdat deze BISONPIZZA ZONDER ANSJOVIS IJSKOUD IS!!'

Slaap-Voet kreeg een kleur van schaamte.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Daar heb ik niet op gelet. Ik hol meteen terug om te vragen of ze hem even op willen warmen. Ben zó terug,’ zei Slaap-Voet. Hij greep de pizzadoos en vloog de deur uit.

HOOFDSTUK ELF

Dat was vier weken geleden en sindsdien heeft niemand hem meer gezien. Geen spoor van Slaap-Voet, geen spoor van de bisonpizza zonder ansjovis. Een dezer dagen trekken Oom Coyote en zijn twee neefjes erop uit om Slaap-Voet en de vermiste pizza te gaan zoeken.

Maar dat is weer een heel ánder verhaal.

'Tja,' zei Oom Coyote en hij wreef nadenkend over zijn kin, 'tja, als ik jullie nou 's vertelde van mijn gevecht met de grootste woesteling van het Wilde Westen-Woud, de gevreesde Spleetsik, tijdens mijn speurtocht naar neef Slaap-Voet en de bisonpizza, die hij...'

'O nee,' zei Grijs-Oor, die dat verhaal al vijftien keer gehoord had. 'Dan hadden we beter thuis teevee kunnen blijven kijken.'